

Preukážte svojim deťom láskavosť – budte im na ťarchu!

Vincent Weaver

8. septembra 2019 ✚ Spoločnosť

Je to ***takmer* klišé**. Rodičia nechcú byť na ťarchu svojim deťom. Táto generácia, ktorá sa tolko obetovala pre druhých, si nevedela (a ani nevie) predstaviť, že by sa ich deti museli obetovať pre nich. Zdanlivo z ich strany ide o ďalší nezištný postoj. Ale je to tak?

Zdroj: commons.wikimedia.org

Čo keď to súvisí s pýchou? Veď ono to môže byť trápne, keď sa o vás vaše deti musia osobne starať. Rozumiem tomu. A nechápte ma zle: Určite je v tom aj kus nezištnosti, keď sa človek radšej stiahne, aby nebol svojim deťom na príťaž. Podľa mňa však tento zdanlivo rozumný postoj má aj niektoré veľmi zlé, nezamýšľané následky – a to tak pre tých, ktorí si ho osvojili, ako aj pre nasledujúce generácie. **My všetci potrebujeme príležitosti na to, aby sme milovali a rástli – a pritom sa premáhali.** Týchto príležitostí však systematicky ubúda. Preto naša spoločnosť trpí.

Boh nám *dal Desatoro*, aby nás viedlo k správne mu životu. A štvrté prikázanie: „*Cti svojho otca* i svoju matku,“ je posledné z „prikazujúcich“ prikázaní (na rozdiel od nasledujúcich, ktoré sú „zakazujúce“).

Prvým prikázáním Boh od nás chce, aby sme si Ho slobodne zvolili ako to najdôležitejšie v našom živote. Druhé sa zameriava na Neho a žiada od nás, aby sme uznali posvätnosť Jeho mena, aby sme si uvedomili, ako sme požehnaní, keď sme stvorení na jeho obraz a podobu. A tretie nám má pripomínať nádheru Pánovho domu a Pánovho dňa. Hoci v celej atmosfére a na tejto planéte je voda – vlastne je všade, kde žijeme – chce, aby sme vedeli, aké dôležité je prichádzať k „studni“ – do chrámu – po Jeho živú vodu, ktorú každú nedeľu rozdáva pri svätej omši. Máme teda pravidelné príležitosti slobodne sa rozhodovať, že budeme plniť tieto prvé tri prikázania. Keď však naši rodičia zostarnú – a budú stále starší – budú potrebovať stále viac pomoci, nie vždy máme možnosť „ctiť“ si svojich rodičov – čiže priamo sa o nich starať. Mnoho rodičov to odmieta, pretože nechcú byť „na ťarchu“.

Kedysi bolo bežné, že tri generácie (alebo aj viac) žili pod jednou strechou. Dnes starí ľudia radšej chcú, aby sa o nich starali cudzí ľudia v domovoch. Tam sa platení opatrovatelia venujú ich každodenným potrebám, takže niekoľko generácií detí už žije v tom, že „je pravdepodobne lepšie“ poukázať peniaze, zavolať telefonicky, či osobne sa zastaviť pri nich na návšteve raz týždenne, mesačne – ak vôbec. Starostlivosť o svojich rodičov je považovaná za nepraktickú, lebo na to nemáme potrebnú kvalifikáciu. Medzitým starí rodičia sedia v izbách na nerozoznanie od nemocničných v zariadeniach bez ducha, zmocňuje sa ich depresia, že tak zriedka vidia svoje deti a vnúčatá, a kladú si otázku, prečo sa im takto život zmenil. Mnohí sa pýtajú Boha, prečo ich ešte necháva žiť a aký má ešte zmysel? Ich deti sa kladú rovnakú otázku.

Keď sa pozriete na túto vec z hľadiska starnúceho rodiča aj dospelého dieťaťa, ktorý sa tým ani veľmi netrápi, možno sa čudovať, prečo sa asistovaná samovražda stala kultúrne prijateľná? Treba sa čudovať, že niektoré spoločnosti ju dokonca požadujú? Napríklad v Číne je samovražda považovaná za vec „cti“ bezdetných starých ľudí, o ktorých sa nemá kto postarať. (A medzi nimi je samovražda na vzostupe. Na vzostupe je však aj v iných krajinách.) Nechceli byť „na ĺarchu“ štátu, nie?

Zdroj: commons.wikimedia.org

Pred šestnástimi rokmi moja manželka poprosila svojich rodičov, aby sa pristáhovali bližšie k nám. Oni odpovedali, že nám nechcú byť na ĺarchu, ale pre istotu pricestovali z tisícikilometrovej vzdialenosti, aby sa mi pozreli do očí, keď sa ma pýtali, či aj ja to naozaj chcem. Manželka si priala, aby boli v blízkosti našich detí, ale tiež sa o nich chcela starať. Vedela, že majú zdravotné problémy a dokonca sme sa dohodli, že pohľadáme dom pre nás všetkých, do ktorého by sme sa v prípade potreby všetci presťahovali. Denne sa o nich osobne starala. Chodila s nimi po lekároch, bola pri nich, keď boli hospitalizovaní, keď museli na pohotovosť a dokonca sme zvládli aj obdobie po mozgovej príhode môjho svokra. Vybavovala im veci v zdravotnej poisťovni a u iných poisťovacích inštitúcií – pritom doma mala na starosti *homeschooling* našich piatich detí. Bolo to neuveriteľne náročné a vyčerpávajúce. Nikdy však nezaváhala, pretože to boli jej rodičia. Bola to pre ňu (a pre mňa) česť.

Starali sme sa o nich, kým nezomreli (v roku 2013, respektíve 2015) viac ako 10 rokov. Potom, keď sme sa vrátili späť do „normálneho“ života, manželka urobila niečo veľmi neočakávané. Spýtala sa ma, či by som nechcel, aby sa k nám pristáhovala *moja* matka. (V tom čase mala 88 rokov a žila z vlastného rozhodnutia sama, asi osem hodín cesty od nás.) Ja som sa jej opýtal a na naše veľké prekvapenie, matka odpovedala, že nie je to zlý nápad.

Najprv však jasne vyhlásila, že nám nechce byť na ĺarchu. Vtedy som už mal pripravenú odpoveď. Povedal som: „Mami, niekedy ti napadlo, že ak nedovolíš, aby sa o teba postarali tvoje deti, že nás tým oberáš

o jedinečnú príležitosť, aby sme si ťa uctili a urobili niečo pre našu spásu?“ Prišla k nám najprv na skúšku, aby mala istotu, že vydrží chaos panujúci v našej domácnosti, a potom súhlasila, že sa k nám natrvalo prisťahuje.

Nie je to vždy ľahké, ale mám veľkú radosť, že takto môžem uctiť moju matku. Všetci ťažíme z jej múdrosti a z jej príbehov spred mnohých desaťročí. Náš trojgeneračný dom je preto bohato požehnaný a vďaka tomu sa všetci stávame nezištnejší a obetavejší. (Pán Boh vie, že som potreboval práve takéto príležitosti!)

Keď rozmýšľate o tom, ako budete prežívať dôchodok, uvažujte o tom. Majte na pamäti, že „byť na ťarchu“ svojim deťom má veľkú hodnotu. Jedného dňa sa vám za to v Nebi poďakujú.

Zdroj: <http://www.ncregister.com/blog/vincentweaver/rethinking-i-dont-want-to-be-a-burden-to-my-children>

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/preukazte-svojim-detom-laskavost-budte-im-na-tarchu/>